

drejer sig i dag om kosovanerne, men hvem vil det i givet fald dreje sig om i morgen? Vi ved det ikke, men vi ved, at der kommer nye blodige morgener i Europa, hvis vi ikke spreder den nat, som har sænket sig over Kosovo, og skaber daggy for freden og friheden på Balkan.

Holger K. Nielsen (SF):

For 3 uger siden gik NATO i krig. Hvad der for 50 år siden var en ren forsvarsalliance, da man dannede NATO, er i dag blevet en militæralliance, som er gået i krig imod et andet europæisk land uden et FN-mandat og kun med det mandat, at NATO selv mener, at det er nødvendigt med en militær indsats.

Vi kender alle baggrunden. I årevis har Serbien undertrykt den albanske befolkning i Kosovo. Efter afslutningen af krigen i Bosnien er undertrykkelsen taget til med overgreb, etniske udrensninger, fordrevne mennesker, og hvad vi ellers kender af djævelskab i hele Balkantragedien.

Som en konsekvens af den serbiske undertrykkelse er der sket en tiltagende radikalisering af den albanske befolkning, hvor moderate albanere som Rugova har tabt indflydelse til mere yderliggående kræfter i UCK. Det er indlysende, at denne radikalisering yderligere har skærpet konflikten.

NATO startede bombardementerne efter sammenbruddet i Rambouilletforhandlingerne. Den albanske delegation havde skrevet under, men da den serbiske ikke ville acceptere den militære del, blev NATO fanget af sin egen retorik. Truslen om bombardementer havde hængt over hovedet på serberne siden sidste efterår. Nu måtte den realiseres – af hensyn til NATO's troværdighed, som det blev fremført. Retorikken blev gradbøjet: Det er ikke nogen krig, men kun en operation i en humanitær indsats. At den humanitære situation ville blive forværret, burde have stået klart dengang. I dag, 3 uger senere, ved vi bedre.

Der er fortsat en del mystik omkring Rambouilletforhandlingerne. Et af de dunkle punkter er, om der fra Vestens side blev vist tilstrækkelig fleksibilitet med hensyn til den fredsbevarende styrke. Det må stå klart, at det under alle omstændigheder ville være svært for serberne og russerne at acceptere en ren NATO-styrke på deres territorium.

Når det så siden er kommet frem, at NATO ville få vidtstrakt kompetence til at manøvrere i hele Serbien, er det ikke svært at forstå, at det

ville give nogle vanskeligheder. Det var et meget stærkt ultimatum, der blev stillet, og det var uansvarligt, at man gik i krig på det grundlag.

Hele spørgsmålet om selvstyre eller selvstændighed for Kosovo er mudret til i Rambouilletforhandlingerne. Hvis Vesten mener, at det vil give for stor ustabilitet i hele regionen at give selvstændighed til kosovoalbanerne, så må man sige det.

Men der er faktisk en kattelem i Rambouilletforhandlingerne, hvor der efter 3 år åbnes mulighed for, at kosovoalbanerne kan få selvstændighed. Det sætter alle mulige negative reflekser i gang, ikke bare hos serbere, men også hos makedonere, hos andre i hele regionen, når den uklarhed ligger der. Og det giver nogle forventninger hos UCK, som måske på kort sigt kunne sikre deres støtte, men som under alle omstændigheder ville give problemer på længere sigt. Hvis Vesten mener, at der er basis for selvstyre, skal det siges.

Med andre ord, vi er ikke enige med dem, der påstår, at alle forhandlingsmuligheder var udtømt. Mere og mere tyder på, at stærke kræfter i NATO ville starte disse bombardementer af hensyn til NATO's troværdighed.

Vi har hele tiden advaret. Det er ikke NATO's opgave at indlede en krig. Situationen i Kosovo var alvorlig, serbernes fremfærd totalt uacceptabel, men derfra og så til at starte en krig er der et stykke. Allerede dengang påpegede vi, at bombardementerne ville gå ud over de flygtninge, man ville hjælpe. Det tør siges, at vi har fået ret i denne forudsigtelse. OSCE's observatører måtte trækkes ud. Alle vestlige journalister blev udvist. Der blev fri plads for de serbiske mordere til at gå i gang med den største etniske udrensning, vi har set siden Anden Verdenskrig.

Vi har set billederne af de fortvivlede mennesker. Vi har set den umulige situation for de hundredtusindvis af flygtninge, som er fordrevet til nabolandene, og vi ved, at der findes en endnu værre situation for de internt fordrevne flygtninge.

Vi siger ikke, at det er NATO, der er årsag til denne humanitære katastrofe. Vi siger, at der gennem bombardementerne er givet fri mulighed for, at de mest bestialske kræfter i Serbien er kommet til udfoldelse.

Dertil kommer, at det serbiske styre med Milosevic er blevet styrket gennem NATO-angrebet. Der findes bogstavelig talt ikke længere nogen opposition i Serbien. Der er blevet